

σιον ταμείον· Ὁ Φουκὲ ἐπλήρωνε τὰς ἐρωμένους του καὶ τὰ μέγαρα του ἀφρόγως ἐκ τοῦ βασιλικοῦ ταμείου, ἀλλ' οὔτε νὰ προσεγγίσῃ καὶ ἡ δύνατο εἰς τὴν ἀπληστείαν τοῦ Μαζαρίνου. Ὁ κληρονόμος τοῦ καρδινάλιου, λεπτότερος καὶ αἰσχυρότερος ἴσως διὰ τὰς φήμας, αἵτινες διεδίδοντο περὶ τῆς φιλαργυρίας καὶ δολιότητος τοῦ πρωθυπουργοῦ Μαζαρίνου, δὲν ἀπέλαυνεν ἄνευ τῶν ψευδῶν τοσούτον μεγάλης περιουσίας. Ὅθεν ἐν τῶν μεγαλειτέρων εὐτυχημάτων του ἦτο νὰ περιπλέκηται εἰς δίκας, διότι ἀπολλύων αὐτὰς, ἔλεγαν, ἔπαυε νὰ κατέχῃ ἀγαθὰ μὴ ἀνήκοντα εἰς αὐτόν. Ἐάν ποτε ἐξέρδιζε δίκην τινα, διετῆρει ἐν συνειδήσει τὸ εἰς αὐτὸν ἐπιδικαζόμενον, διότι ἡ δικαιοσύνη τοῦ τὸ παρεχόρει. Τὸ τοιοῦτον βεβαίως οὐδόλως ἐστρέφετο πρὸς ἔπαινον τοῦ πρωθυπουργοῦ.

Ὁ δούξ Μαζαρίνος ἀπεκρίνετο εἰς ὅσους τὸν συνεβούλευον ν' ἀποφεύγῃ τὰς δίκας καὶ νὰ μένῃ ἡσυχος, ὅτι «ὁ Κύριος δὲν ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ὅπως φέρῃ τὴν εἰρήνην, ὅτι αἱ λογομαχίαι, αἱ ἐριδες, αἱ δίκαι, εἶναι τοῦ Θεοῦ δικαίου, οἱ δὲ συμβιβασμοὶ, τῆς ἀνθρωπίνης ἐπινοήσεως». διὸ καὶ εἶχε σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ περιπλέκηται εἰς δίκας καθ' ὅλην του τὴν ζωὴν καὶ οὐδέποτε νὰ ἐρχηται εἰς συμβιβασμόν.

Τίς ἤθελε πιστεύσει, ὅτι ὁ ιδιότροπος οὗτος ἀνὴρ, ὁ οἶνεσι παράφρων, εἶχεν οὐχ ἥττον ἔξοχα προτερήματα; Ὁ Σαινσίμων λέγει περὶ αὐτοῦ τὰ ἑξῆς· «Ἦκουσα νὰ λέγωσιν ὅτι οὐδεὶς τῶν συγχρόνων του ἠδύνατο νὰ ἔχῃ λεπτότερον καὶ περισσύτερον πνεῦμα, ὅτι ἦτο ἐκ τῶν καλλιτέρων τῆς ἐποχῆς του καὶ λίαν εὐπαίδευτος· μεγαλοπρεπὴς, κατὰ πάντα φιλόκαλος καὶ ἀνὴρ πολύτιμος, ἀπολαμβάνων τὴν εὖνοιαν καὶ ἀγάπην τοῦ βασιλέως, ὅστις οὐδέποτε ἔπαυε νὰ τὸν ἀγαπᾷ καὶ νὰ τῷ δίδῃ συνεχῆ δειγμάτων τῆς ἀγάπης του· χαρίεις δὲ, εὐπροσήγορος καὶ εὐγενὴς πολὺ εἰς τὴν συναναστροφὴν του.»

(Ἔπεται συνέχεια).

ΑΝΕΚΔΟΤΑ.

— Ὁ Βάκων, ὁ Μίλτων, ὁ Warbuton, ὁ Ἀλφιέρη, πρὶν ἢ ἐπιληφθῶσιν ἔργου τινός, ἔπρεπε ν' ἀκούωσι τεμάχιον μουσικῆς, λέγουσι δὲ ὅτι καὶ ὁ περίφημος ἱεροκήρυξ Βορδαλου ἔπαιζε τεμάχιον τι μουσικῆς διὰ τοῦ Βιολίου του, πρὶν ἢ παρὰκτενᾶσθαι τὸν λόγον του.

— Ὁ Κορνήλιος, ὁ Μάλε Βράγγιος, καὶ ὁ Ὀβεν, συνέγραψαν ἐν τῷ σκότει· ὁ δὲ Κοιῖάκιος ἐμελέτα καὶ συνέγραψε κατὰ γῆς, πρηνὴς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους περὶ αὐτὴν ἔχων τὰ χειρόγραφα του καὶ τὰ βιβλία του.

— Ὁ βιβλιογράφος γερμανὸς Ραϊμμάν (ἀποθ. 1743) διῆλθε τὸ πλεῖστον τῆς ζωῆς του ὁμιῶν. Ὁ Γκαίτε συῆθετε περιπατῶν· ὁ δὲ Καρτέσιος καὶ Λαϊβνίτιος, ἐξηπλωμένοι μετεχειρίζοντο τὸν τρόπον τῆς ὀριζοντείου μελέτης.

— Ὁ ἄγγλος Θόμσων, συγγραφεὺς τῶν ποιημάτων «τῶν ὥρων τοῦ ἔτους» διήρχετο ὁλοκλήρους ἡμέρας ἐπὶ τῆς κλίνης· ἐρωτώμενος δὲ διὰ τί δὲν ἐγείρεται, ὑπελάμβανε «Δὲν βλέπω τὴν ἀφορμὴν νὰ ἐγερθῶ».

— Ὁ Βετόβεν (Beethoven) δὲν ἀπέκτησε ποτὲ οὔτε γυναικα, οὔτε ἐρωμένην, εἶχεν ὅμως ἀντὶ τούτων δύο ἐπιθυμίας καθ' ὑπερβολὴν, τὴν τοῦ περιπάτου καὶ τῆς μετοικήσεως. Μόλις ἐγκαθίστατο ἐν τινι οἰκίᾳ, ἀμέσως εὕρισκεν ἐλάττωμα καὶ πρεσβευάζετο πρὸς ἀναχώρησιν. Καθ' ἐκάστην δὲ μετὰ τὸ γεῦμα, ἐξετέλει μακρὸν καὶ κοπιαστικὸν περίπατον, χωρὶς οὐδεμίαν τῆς ἀτμοσφαίρας κατὰστασις νὰ τὸν ἐμποδίζῃ.

— Ἡ κόρη τῆς de Verrue, ἐρωμένη τοῦ Βίκτωρος· Ἀμεδαίου, δούκως τῆς Σαβοΐας, ἠγάπα καθ' ὑπερβολὴν τὴν πολυτέλειαν καὶ τὰς ἡδονὰς μέχρι τέλους τῆς ζωῆς της· (ἀπέθανεν ἐν ἡλικίᾳ 66 ἐτῶν) Ἡ ἰδίᾳ συνέθετε τὴν ἐξῆς ἐπιτάφιον ἐπιγραφὴν της.

Ci-gît, dans une paix profonde,
Cette dame de volupté!
Qui, pour plus grande sûreté.
Fit son paradis dans ce monde.

Ἐνθάδε κεῖται, ἐν βαθεῖᾳ εἰρήνῃ, ἡ κυρία αὕτη τῆς ἡδοναθείας, ἥτις, πρὸς μεγαλειτέραν αὐτῆς ἀσφάλειαν, ἔκαμε τὸν παράδεισόν της εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον.

Εἶναι ὄντως αξιοπαρατήρητον λέγει, ὁ Vigneul Marwille, ὅτι ἐξ ὅλων τῶν ἐπιστημόνων μόνον οἱ ἱατροὶ ἐξέρχονται τοῦ κύκλου των καὶ συγγράφουσι περὶ ἐτέρων ἀντικειμένων, ὅπως ξένων τοῦ ἐπιγγέλματός των· καὶ δὴ ὁ Σκαλίγκρος ἱατρὸς, συνέγραψε περὶ κριτικῆς καὶ ποιήσεως· ὁ Βινιέρ ἱατρὸς συνέγραψε ὀγκωδестаτοὺς τόμους γενικῆς ἱστορίας, ὁ Ἀρνώδ de Villeneuve ἀνέμιχθη εἰς τὰ θεολογικά, ὁ δ

Φάβιος Νίφος, ἰατρός Ἰταλός, εἰς τὰ μαθηματικά. ὁ Caesens, ἰατρός ἄγγλος, συ ἔγραψε περὶ μουσικῆς, ὁ δὲ Marcile Ficin, ἰατρός καὶ ἱερεὺς ἐνταυτῷ, μετέφρασε τὸν Πλάτωνα εἰς τὴν λατινικὴν καὶ ἐξήγησε τὴν φιλοσοφίαν του. Ὁ Γουλιέλμος Καπιέλ μετέφρασε γαλλιστὶ τὸν Μακιαθέλλην, ὁ Κοπέρνικος ἰατρός ἱερωμένος, ἔγραψε περὶ ἀστρονομίας καὶ κινήσεως τῆς γῆς. Ὁ Λάζιος, ἰατρός γερμανός, ἔγραψε πραγματείαν Ῥωμαϊκῆς ἱστορίας. Ὁ Φίλιππος Κουριάνης, ἰατρός τῆς βασιλείας Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων, ἐσχολίασε ἐξ βιβλίου τῆς ἱστορίας τοῦ Τακίτου. Ὁ Παῦλος Ἰόβος, ἰατρός καὶ κατόπιν ἐπίσκοπος, συνέγραψεν ἐπαίνους τῶν ἐνδόξων συγχρόνων του ἀνδρῶν. Ὁ Ἀλοῦσιος Λίλιος, ἰατρός ἐν Ῥώμῃ, ἐνησχολήθη εἰς τὴν διαρρύθμικον τοῦ Ῥωμαϊκοῦ ἡμερολογίου. Οἱ ἐπόμενοι ὡσπύτως ἰατροὶ συνέγραφαν ἐπὶ ἀντικειμένων ὡσπύτως ἐκτὸς τοῦ κλάδου τῶν ὁ Ragnerius Snois, παράφρασιν τῶν ψαλμῶν τοῦ Δαβὶδ καὶ ἱστορίαν τῆς Ὀλλανδίας, εἰς 13 βιβλία. Ὁ Σορδιέρος μετέφρασε ἐκ τῆς λατινικῆς εἰς τὴν γαλλικὴν τὴν Ἀπολίαν τοῦ Θωμᾶ Μώρου. Ὁ Θωμᾶς Reinesius, συλλογὴν ἀρχαίων ἐπιγραφῶν, καὶ De variarum Lectionum ὁ Πετίτος, πραγματείαν περὶ ποιητικῆς μανίας (de furore poetico), ὁ Perrault, ἰατρός καὶ μετέπειτα ἀρχιτέκτων, μετάφρασιν τοῦ Βιτρουβίου εἰς τὴν γαλλικὴν, παρέδιδε δὲ δημοσίᾳ καὶ μαθήματα γεωμετρίας καὶ ἀρχιτεκτονικῆς.

Τὸ τοιοῦτον δὲ συνέβη καὶ ἐν Ἑλλάδι ἐνθα πλεῖστοι τῶν ἰατρῶν ἐπεδόθησαν εἰς συγγραφὰς ὕλης ἀλλοτρίας τῆς ἐπιστήμης τῶν πολλοὶ δὲ ἰατροὶ ἀνέβησαν καὶ εἰς τὰ ἀνώτατα ἀξιώματα τῆς πολιτείας, οἷος ὁ Μχυροκορδάτος, ὁ Καποδίστριας. Συγγραφεῖς ἰατροὺς ἐπὶ ὕλης ἀλλοτρίας ἐνθυμούμεθα ἐπὶ τοῦ παρόντος προχείρως τὸν ἐν Πειραιεὶ Κύριον Ἀφεντούλην, ἰατρὸν καὶ ποιητὴν ἐν τχυτῷ, ἐνίοτε καὶ δημοσιογράφον, καὶ τὸν Κ. Γουδὴν συγγραφέα διαφόρων πολιτικῶν φυλλαδίων καὶ τελευταῖον βιογράφων τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν τῆς Ἑλλάδος. Δὲν ἤξεύρομεν ἂν ὁ Λομβάρδος καὶ ὁ Βαλασσόπουλος, βουλευταὶ καὶ πρόην ὑπουργοί, συνέγραψάν τι, πάντως ὅμως, θὰ γράφωσι πολιτικὰ ἄρθρα.

Η ΑΝΟΙΞΙΣ.

Ἦλθε καὶ πάλ' ἡ ἀνοιξίς, περάσανε τὰ χιόνια,
Οἱ κάμποι πρασινίσανε,
Τὰ δένδρα λουλουδίσανε,
Κ' ἦλθαν τὰ χειλιδόνια.

Μορίζαν τὰ τριαντάφυλλα, τὰ ἄνθη, τὰ ζυμπούλια,
Καὶ ἡ ὁροσούλα τῆς βραδείας
Ποτίζει τ' ἄνθη τῆς ῥοδαίας,
Λαμποκοπάει ἡ πούλια.

Φύσῃ τ' ἀγέρι σιγανὰ, τ' ἀηδόνι χαιρετάει,
Κι' αὐτὸ κρυμμένο εἰς τὰ κλαδιά
Χαίρεται τὴν ἐλευθερίαν
Γλυκὰ ποῦ κελαϊδᾷ.

Γελά ὁ οὐρανός, ἡ γῆ, οἱ κάμπ', ὅλα γελοῦνε
Τ' ἄγρια πεῦκα εἰς τὰ βουνὰ
Γέρνουν κ' ἐκεῖνα ταπεινά,
Τὸ Μάϊ χαιρετοῦνε.

Μεσ' εἰς ταῖς ῥαχούλαις βόσκουνε χαρούμενα τ'
[ἀρνάκια]

Καὶ ὁ βοσκὸς τὰ καρτερᾷ
Κι' αὐτὰ πηδοῦνε μὲ χαρὰ,
Γλάν—Γλάν τὰ κουδουνάκια.

Σ' τοὺς κήπους πᾶν' ἡ ἑμορφὴ καὶ ὁ Ζέφυρος σιμά τους,
Κι' αὐγερινὸς ἀπὸ ὕψιλά
μὲ ταῖς ἀχτίταις του φιλεῖ
καὶ παίζει εἰς τὰ μαλὰ τους.

Χαίρω κ' ἐγὼ τὴν ἀνοιξί ποῦ βλέπω τὰ ὄρφανά μου
μεσ' εἰς τὰ χορτάρια τὰ χλωρὰ
νὰ κόβουν ἄνθη ὁροσερὰ
νὰ ρίχνουν εἰς τὴν ποδιά μου.

M. M.

Ἡ Α'. Ὠδὴ τοῦ Πετράρχου. (μετάφρασις)

Ὦ! δὲν ἐστάθη πώποτε εἰς δῶμά τι στρουθίον,
Οὐδὲ εἰς δάσος, ὡς ἐγὼ, μονῆρές τι θηρίον!
Εἶμαι μονήρης!... πλὴν παντοῦ ὅπου τὸ βλέμμα
[στρέψω,
Ἐκείνην μόνην θὰ ἰδῶ... ἐκείνην θὰ προσδλέψω!
Τ' ὄμμα μω ἄλλον ἥλιον ποτὲ δὲν ἀπκρίνεται,
Τὸ μόνον ἀντικείμενον αὐτοῦ εἶναι ἐκείνη!